

Βίος, πολιτεία & θαυμάτων διήγηση του αγ. Παρθενίου, Επισκόπου Λαμψάκου (1ο μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

(Από τον χειρόγραφο κώδικα 632 της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου)

Ο καλός και θαυμαστός Παρθένιος καταγόταν από πατέρα που έφερε το όνομα Χριστόδουλος και είχε το βαθμό του διακόνου στην Εκκλησία της Μελιτουπόλεως. Ο ίδιος ο Παρθένιος ήταν εντελώς άγευστος της κατά κόσμον παιδείας, αλλά έδειξε τέτοιαν επιμέλεια στην ακρόαση των θείων Γραφών, ώστε ήδη από μικρή ηλικία να έχει αξιωθεί της θείας Χάριτος. Αν και τότε ακόμα δε φανέρωνε την

αρετή του, αλλά έκρυβε τον εαυτό του όσο μπορούσε. Και όταν έγινε δεκαοκτώ χρονών, σ' αυτή την ηλικία, έκανε αρχή των θαυμάτων. Πρόσεξε λοιπόν πόσο φανερή ήταν από την αρχή η φιλανθρωπία του. Έχοντας εκεί κοντά μία λίμνη πήγαινε και ψάρευε, δε χρησιμοποιούσε όμως τα ψάρια για δική του διατροφή, ούτε τα πρόσφερε προς εκδούλευση σε κάποιον από τους ένδοξους. Αντίθετα τα πουλούσε και όσα χρήματα κέρδιζε απ' αυτό το καλό εμπόριο, τα έδινε στους φτωχούς. Με αυτόν τον τρόπο κέρδιζε για τον εαυτό του τον αρραβώνα της θείας φιλανθρωπίας, μέσω εκείνων των φτωχών.

Επειδή λοιπόν και εξαιτίας της λαμπρότητας του βίου, αλλά και των πολλών θαυμάτων που έκανε, έγινε επιφανής και όλοι μιλούσαν γι' αυτόν, αφού μόνον η επίκληση του ονόματος του ήταν αρκετή για να τρέψει σε φυγή τους δαίμονες, ο Φιλητός, ο Επίσκοπος Μελιτουπόλεως, άνδρας αγαθός και εραστής της αρετής, στέλνει και καλεί τον άνδρα και ύστερα από πολλές προτροπές, με μεγάλη δυσκολία τον πείθει και τον χειροτονεί πρεσβύτερο και «περιοδευτή» της επισκοπής του.

Στη συνέχεια η θεία Χάρις εκχυνόταν αφθονότερη σ' αυτόν, γιατί είχε μεγάλη παρρησία προς το Θεό λόγω της καλής του ζωής και έτσι ακολουθούσε πλήθος θαυμάτων. Γιατί δεν άφηνε να μείνουν άγνωστα Αυτός που βλέπει «εν τω κρύπτω» όσα επιτυγχάνονται μυστικά Γι' αυτό ακριβώς και εκείνον τον καθιστά πασίγνωστο μέσω των θαυμάτων και κατορθώνει με αυτόν τον τρόπο δύο, τα πιο σπουδαία· και τον ίδιο τον Άγιο δοξάζει σύμφωνα με την επαγγελία και πολλούς που υπέφεραν πολύ θεραπεύει μέσω αυτού.

Θα εκθέσουμε δε τα θαύματα έτσι απλά, όπως ακριβώς έχουν, χωρίς καμμία επεξεργασία και χωρίς να τα συγκρίνουμε με κάποια άλλα. Και αυτό το κάνουμε αφ' ενός μεν επειδή δε θέλουμε να μακρύνει ο λόγος, αφ' έτερου δε φροντίζοντας να φανεί η αξία των θαυμάτων, δηλαδή για να μην αποδίδεται το παν στη δύναμη του λόγου αλλά στη φύση των πραγμάτων.

Προχωρώντας λοιπόν κάποτε στο δρόμο ο Παρθένιος συναντά κάποιον που κτυπήθηκε στο μάτι από ταύρο. Ο καημένος κρατούσε στα χέρια του το βγαλμένο του μάτι και με οδυρμούς καλούσε τις συμπαθείς ψυχές να τον ελεήσουν. Αυτόν ο Παρθένιος τον βλέπει με μάτια σπλαγχνικά. Και παίρνει το βγαλμένο μάτι στο δεξί του χέρι με μεγάλη προσοχή και προφύλαξη και το ξαναβάζει πάλι στη θέση του. Και δε χρειάστηκε πια ούτε φάρμακα, ούτε πολύς χρόνος για να θεραπευθεί. Αλλά για τρεις μονάχα μέρες το έβρεχε με απλό νερό, αν βέβαια θα μπορούσες να πεις απλό το νερό που είναι ανάμεικτο με τη θεία Χάρη, κι έτσι το κάνει εντελώς καλά όπως ήταν πριν.

Μια γυναίκα πέφτει στην αρρώστια του φοβερού καρκίνου. Και γίνεται σ' αυτήν διπλό το πάθος, γιατί βλάστησε στα απόρρητα μέρη τού σώματος, έτσι που και πάρα πολύ πονούσε η άρρωστη και ντρεπόταν να το δείξει στους γιατρούς για θεραπεία. Η Χάρις, που βλέπει τα αφανή και που οπωσδήποτε προσφέρει αφανώς, θεραπεύει διά του Παρθενίου την αρρώστια. Αφού λοιπόν τη σφράγισε στο μέτωπο με το σημείο του σταυρού μονάχα, εξαναγκάζει τον όγκο να πέσει αμέσως ολόκληρος στη γη και προετοιμάζει τη γυναίκα με χαρούμενο στόμα να μεγαλύνει το Χριστό.

Αναχώρησε κάποτε ο Μεγάλος, για να επισκεφθεί κάποιον άρρωστο και στο δρόμο ένας σκύλος πολύ μεγάλος σπάει τα δεσμά που ήταν δεμένος και ορμάει κατ' επάνω του. Τινάζεται όρθιος και ανοίγει το μεγάλο και φονικό του στόμα απειλητικά, μάλλον όχι από μόνος του και με τη φυσική του δύναμη, αλλά ενεργούμενος από τον αφανή κύνα ή και δράκοντα. Αν συνέβαινε αυτό σε κάποιον άλλο, οπωσδήποτε θα προξενούσε φόβο ή θα αναζητούσε ράβδο ή οποιοδήποτε όπλο να αμυνθεί και θα καλούσε τους παρόντες για βοήθεια. Τίποτε όμως από όλα αυτά δεν έκανε ο Παρθένιος, παρά μονάχα τον φύσηξε στο ανοιχτό του στόμα και έτσι, όπως συνήθιζε, τον σφράγισε με το σημείο του σταυρού και αμέσως το φοβερό θηρίο έμεινε νεκρό και έπεσε χωρίς πνοή από τους ώμους του στη γη.

Αυτά και πολλά άλλα παρόμοια έφτασαν στα αυτιά του Μητροπολίτη της Κυζίκου Ασχόλιου, που του φαίνονταν άξια θαυμασμού. Πίστευε λοιπόν ότι, αυτόν που αξιώθηκε να κάνει τέτοια κατορθώματα, δεν έπρεπε να τον αφήσει στο βαθμό του πρεσβυτέρου. Το θεωρούσε αυτό ντροπή δική του, αν φαινόταν ότι περιφρονούσε έναν τόσο μεγάλο στην αρετή άνδρα και δεν προσέφερε σ' αυτόν με προθυμία την τιμή που μπορούμε, εξαιτίας της αδιαφορίας του προς τα καλά. Γι' αυτό λοιπόν, αφού έστειλε και κάλεσε τον άνδρα και όπως λέγεται, αφού κίνησε κάθε λίθο, τον ανέβασε στον επισκοπικό θρόνο της Λαμψάκου, κάνοντας χάρη περισσότερο στην πόλη των Λαμψακηνών παρά σε εκείνον. Και ότι είναι αληθινός ο λόγος αμέσως θα το αποδείξουμε.

Επειδή βρήκε λοιπόν εκείνος την πόλη να νοσεί από αρρώστια θανάσιμη, γιατί τέτοια είναι η άγνοια του αληθινού Θεού και η προσκύνηση των ματαίων ειδώλων, το έφερε βαρέως και στενοχωριόταν πολύ. Η φλόγα του ζήλου του έκαιγε την καρδιά. Πλην όμως, παρ' όλη την απελπιστική κατάσταση, αυτός δεν παραμέλησε να κάνει τα δικά του, καλύτερα όχι τα δικά του, αλλά να ακολουθεί τα αποστολικά διατάγματα, νουθετώντας, παρακαλώντας, επιτιμώντας· τί άλλο δεν έκανε, ώστε να αφαιρέσει την πηκτική ύλη γύρω από τα μάτια τους και να τους προετοιμάσει να δουν με καθαρούς οφθαλμούς το μέγα της ευσέβειας φως.

Επρόκειτο πάντως, έτσι όπως η σταγόνα που πέφτοντας συνέχεια κάνει κοίλη την πέτρα και αυτός κτυπώντας επίμονα να ανοίξει καρδιές που κωφεύουν. Αυτό δηλαδή σε μερικούς με λόγια το κατόρθωνε και σε άλλους περισσότερο με έργα το πραγματοποιούσε, θεραπεύοντας τους αρρώστους και κερδίζοντας την εμπιστοσύνη τους σαν μισθό της θεραπείας. Έτσι τους ελκύει σιγά-σιγά στην επίγνωση της αλήθειας και γίνεται η γιατρεία νόσων σωματικών διόρθωση μεγαλύτερης κακίας, της αρρώστιας της ψυχής. Έτσι φάνηκε ότι ωφελούνται περισσότερο οι Λαμψακηνοί παρά ο Παρθένιος, που ανέβηκε στον επισκοπικό θρόνο.

[Συνεχίζεται]